

Tractatvs De Sacramentis Et Censvris

Hurtado, Gaspar

Moretus, 1633

Tractatvs De Confirmatione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94788](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94788)

gitur Chrismate in vertice. Decimo quintò, postquam iam baptizatus vnctus est Chrismate in vertice, caput illius cooperitur veste candida. Decimo sexto, iam baptizato vncto, & candida veste cooperto, conceditur cereus accensus in signum luminis fidei & gratiæ acceptæ.

Hæ sunt caerimonie quibus nunc vtitur Ecclesia, ordine tamen in Rituali præscripto, & quibus ab initio vsa est, quamuis nonnullæ sint aliquantulum mutatae, de quibus, & de earum convenientia, fructu, significatione, & antiquitate, videndi sunt Vasquez, Suarez, & Aegidius quæst. 71.

Vasquez.
Suarez.
Aegidius.

TRACTATUS DE CONFIRMATIONE.

DIFFICULTAS PRIMA.

Quid sit Confirmatio.

Vt à nomine exordiamur, Sacramentum Confirmationis variè à Patribus & Doctoribus appellatur. Primo dicitur *manuum impositio*, à caerimonia qua Apostoli Actorum 8. & 19. illud aut eius effectum conferebant fidelibus, imponendo videlicet manus super illos; & hoc modo appellatur ab Augustino lib. 3. de Baptismo contra Donatistas, cap. 16. Deinde secundò, à materia remota ipsius, quæ est Chrisma, dicitur *Sacramentum Chrismatis*; & hoc modo appellatur à Cypriano Epist. 12. Rursus tertio appellatur *Sacramentum consignationis*, & *signaculum Dominicum*, & *signum Christi*; quia forma huius Sacramenti applicatur imprimendo fronti confirmandi signum Crucis, & hoc signo illum consignando. Tandem quarto communiter à suo effectu appellatur *Confirmatio*, quia etiam recenter baptizatis, qui sunt quasi modò geniti in fantes, conferunt augmentum gratiæ, cui annexa sunt auxilia gratiæ, quibus confirmantur & roborantur in fide, ut possint tentationes contra eam vincere.

Ad rem verò accedendo, Confirmatio definiri potest physice per suas partes physicas, quòd scilicet sit, *Vnctio exterior Chrismatis ab Episcopo consecrati in fronte, manu Episcopi in modum Crucis facta, sub præscripta forma verborum*. Metaphysice verò definiti potest Confirmatio, quòd sit, *Sacramentum confirmatum in fide*: quia definitur per Sacramentum, quod est genus ad Confirmationem, & ad reliqua Sacramenta, & per *confirmatum in fide*, quod est differentia, per quam distinguitur à reliquis Sacramentis novæ legis.

DIFFICULTAS II.

Utrum Confirmatio sit Sacramentum novæ legis.

Hæretici tam antiqui quàm recentiores constanter negant, Confirmationem esse Sacramentum novæ legis, quia id non constat ex Scriptura.

De Fide tamen est, Confirmationem esse Sacramentum novæ legis distinctum ab omnibus alijs, Eugen. IV. quod definitum est ab Eugenio IV. in suo Decre-

to fidei, & à Tridentino sess. 7. can. 1. de Sacramentis in genere, & can. 1. de Confirmatione. Quod etiam constat ex perpetua traditione, quam nobis scriptam reliquerunt Clemens Papa Epist. 4. Urbanus Papa in sua Epistola cap. 7. Melchisedes Papa in Epistola ad Episcopos Hispaniæ, & plures alij Pontifices & Patres, quos referunt Bellarminus lib. de Confirmatione à cap. 3. Suarez disput. 32. sect. 1. & Aegidius q. 62. art. 1. dub. 1.

Trident.

Clem. Pap.
Urban. Pap.
Mel. Papa.

Bellarmin.
Suarez.
Aegidius.

Quòd autem Sacramentum Confirmationis, prout coalescens ex vnctione Chrismatis ab Episcopo consecrati, & ex verbis formæ, non deducatur efficaciter ex Scriptura, non obstat, ut esse illud in Ecclesia admittamus; quia plura de fide credimus, quæ ex Scriptura non constant. Quod significat Paulus 2. ad Thess. 2. dum ait: *Tenete traditiones, quas didicistis, siue per sermonem, siue per epistolam nostram*. & Ioan. Epist. 3. dum ait: *Multa habui tibi scribere, sed nolui per atramentum & calamum, spero autem protinus te videre, & os ad os loquemur*.

Addimus, Sacramentum Confirmationis, prout coalescens ex vnctione Chrismatis, & ex verbis formæ, non deduci efficaciter ex Scriptura, quia ex Actor. 8. & 19. deducitur, Apostolos per manuum impositionem, ut distinctam, & non pertinentem ad Baptismum, Spiritum sanctum iam baptizatis contulisse, ac proinde illam manuum impositionem fuisse verum Sacramentum Confirmationis, quamuis materialiter distinctum à Sacramento Confirmationis, coalescente ex dicta vnctione & verbis.

Et in primis, quòd per manuum impositionem, ut caerimoniam distinctam à Baptismo, & ad ipsum non pertinentem, collatus fuerit Spiritus sanctus, constat ex eo, quòd Actorum 8. & 19. supponitur, iam baptizatis post tempus non paruum factam fuisse impositionem manuum, & Spiritum sanctum fuisse collatum. Quòd verò per eam impositionem conferretur Spiritus sanctus mediâ gratiâ sanctificante, & non medio dono linguarum, aut saltem non tantum medio hoc dono, constat, tum quia per solam gratiam sanctificantem Spiritus sanctus dicitur simpliciter & absolute conferri, sicut etiam per eam solam dicitur venire & habitare: tum quia omnibus, quibus fiebat manuum impositio, conferebatur Spiritus sanctus, & tamen non omnibus conferebatur donum linguarum.

rum. Et quoddam Apostoli per manuum impositionem non intenderint Deo commendare baptizatos, seu pro eis orare, sed Spiritum sanctum conferre, constat ex Act. 8. ubi postquam dicitur, Apostolos Petrum & Ioannem, missos ab Ierolymis Samariam, pro iam baptizatis orasse ut acciperent Spiritum sanctum, subditur: *Tunc imponebant illis manus, & accipiebant Spiritum sanctum.* Accedit, quod Petrus & Ioannes frustra mitterentur, ut iam baptizatos Deo commendarent, tum quia ipsi absentes id possent facere, tum quia Philippus, qui illos baptizauerat, posset ipsos Deo commendare, quia ad hoc non erat necessaria dignitas Apostolica & Episcopalis, qua carebat Philippus, & gaudebant Petrus & Ioannes.

August.

Augustinus verò dum lib. 3. de Baptismo c. 16. ait, *Manuum impositio non est aliud, quam oratio super hominem*, non loquitur de manuum impositione, quæ est Confirmatio, de qua loquitur in principio capitis, sed de alia, qua olim hæretici iam pœnitentes admittebantur ad reconciliationem, & de qua ait iterari posse.

DIFFICULTAS III.

Quando fuerit Sacramentum Confirmationis à Christo institutum.

Supponimus contra hæreticos, Confirmationem non fuisse à Melchiade Papa institutam: & contra Alexandrum & Bonaventuram, non fuisse institutam à Concilio Meldensi; quia Confirmatio fuit antiquior Melchiade & dicto Concilio, ut constat ex Patribus Diffic. 11. relatis, qui fuerunt illis antiquiores, & mentionem fecerunt Confirmationis; sed institutam fuisse immediate à Christo, ut generaliter de omnibus Sacramentis definitur à Tridentino sess. 7. can. 1. de Sacramentis in genere, & ea omnia in particulari enumerante.

Trident.

Hoc ergo supposito, difficultas est, Quando Christus instituerit Confirmationem. Circa quam primò non defuerunt, qui existimauerint, Confirmationem fuisse à Christo institutam Matth. 19. quando paruulis sibi oblatis manus imposuit, ac benedixit. Id tamen absque fundamento dicitur, tum quia impositio illa facta fuit paruulis non baptizatis, quibus Christus nullum Sacramentum instituit præter Baptismum; tum etiam, quia ibi nulla fit mentio Spiritus sancti, imò neque Spiritus sanctus fuit specialiter collatus adhuc per hoc Sacramentum ante resurrectionem; & corporalem glorificationem Christi, ut significatur Ioannis 7.

Secundò alij existimarunt, Confirmationem institutam fuisse à Christo in die Pentecostes, quia tunc fuerunt Apostoli confirmati. Id tamen etiam absque fundamento dicitur: quia quamvis Apostoli tunc fuerint confirmati, sed non medio Sacramento, sed immediate à Deo: imò est contrarium, quia cum Christus in mundum venerit ad saluandos homines, & ad nouum Testamentum condendum, non est credibile, quod instituerit remedia nostræ salutis, postquam mundum reliquit, & in cælum rediuit, & non antea.

Tertiò alij existimant, Confirmationem institutam fuisse à Christo post resurrectionem, Ioan-

nis 20. quando Apostolos perfecit Sacerdotes, & eos instituit Episcopos: quia sicut Tridentinum sess. 14. c. 1. ex eo, quod tunc illis contulerit potestatem remittendi & retinendi peccata, deducit fuisse institutum Sacramentum Pœnitentiæ; ita etiam ex eo quod tunc contulerit Apostolis potestatem Episcopalem, ac proinde confirmandi, deduci videtur tunc fuisse Confirmationem institutam. Id tamen absque sufficienti fundamento dicitur: quia quamvis tunc Christus Apostolis contulerit Episcopalem & plenam potestatem, ac proinde etiam confirmandi, ex eo tamen non deducitur tunc instituisse Confirmationem; quia conferre potestatem confirmandi, non fuit designare materiam & formam Confirmationis, & ipsis virtutem conferendi plenitudinem Spiritus sancti annectere, in quo institutio Confirmationis consistit. Ex eo verò quod contulerit potestatem remittendi & retinendi peccata, optimè deducitur tunc instituisse Sacramentum Pœnitentiæ, eius partes designando; & ipsis virtutem iustificandi annectendo, quia tunc Christus suis verbis contulit illis potestatem remittendi peccata tamquam iudicibus, seu in iudicio, ac proinde media absolutione, confessione rei præsupposita, & non historica, sed dolorosa, & satisfactione imposita.

Quartò ergo Sotus in 4. dist. 7. q. vnica, art. 1. Sotus. Victoria in Summa v. Confirmatio, Bellarminus Victoria. cap. 8. Suarez disp. 32. lect. 2. Reginaldus lib. 28. n. 4. & communiter recentiores existimant, Christum Confirmationem instituisse in nocte Cœnæ: & non immeritò, quia nullum aliud tempus ad id aptius excogitari potest, quàm illud in quo Christus longè egit de suo Testamento, & de Ecclesiæ statu. Quod tradidisse videtur Fabianus Papa Epist. 2. Fab. Papa cap. 1. dum ait: *In illa die Dominus Iesus, postquam cenauit cum Discipulis suis, & lauit eorum pedes, (sicut à sanctis Apostolis prædecessores nostri acceperunt, nobisque reliquerunt) Christum conficere docuit.* ubi per Christum Sacramentum Confirmationis intelligitur. Et quamvis tantum intelligatur pars ex qua Sacramentum ipsum conficitur, ex eo tamen verisimiliter deducitur tunc instituisse Sacramentum Confirmationis, quia non videtur Christus ad alium usum illos docuisse conficere Christum, quia non ad usum, quo nunc Christus ponitur in vertice baptizati; quia carissima hæc non fuit à Christo instituta, sed multò postea à Siluestro Papa, ut refert Hugo lib. 2. de Sacramentis parte 7. cap. 3.

DIFFICULTAS IV.

Quæ sit materia remota Sacramenti Confirmationis.

Circa hanc rem variæ fuerunt Doctæ sententiæ: quia Primò nonnulli Canonistæ, ut refert Marsilius in 4. quæst. 5. art. 1. visi sunt sentire, materiam remotam Sacramenti Confirmationis non esse Christum, sed manum Episcopi, dum dicunt Confirmationem non fieri vñctione aliqua, sed nuda manuum impositione. ducuntur autem ad id, quia in Scriptura non legitur alio confirmasse Apostolos, quàm manuum impositione.

Secundò Canus, ut refert Valentia disp. 5. q. 1. Canus. punct. 2.

punct. 2. sentit, ma etiam remotam Confirmationem esse oleum & balsamum, & quodlibet eorum sufficere: id tamen absque fundamento aliquo sentit & affirmat.

Caetan. Tertiò Caetan. q. 72. art. 2. Nauarrus cap. 2. num. 8. Sotus in 4. dist. 7. quest. vnica, art. 2. Co-
Nauarr. uarruias lib. 1. Variarum cap. 10. num. 4. & Va-
Sotus. lencia ubi supra, sentiunt, solum oleum oliuarum
Coarrru. esse materiam essentialiter requisitam, & sufficientem
Valencia. ad valorem Confirmationis: mixtionem verò illius cum balsamo, tantum esse necessariam necessitate præcepti (siue Ecclesiastici, vt existimat

Innoc. III. tradidisse videtur Innocentius III. in cap. *Pastoralis*, de Sacramentis non iterandis, dum interrogatus, an is, qui dum confirmaretur, non fuit Chrisma sed oleo tantum vnctus, debeat iterum confirmari, respondet, in talibus nihil esse iterandum, sed cautè suppleendum quod fuit omissum. Sentit ergo tunc validum fuisse Sacramentum Confirmationis, & solum aliquid accidentale defuisse, alias iterandum foret. Et ratione probatur: quia credi non potest, rem adeò rarissimam & carissimam, præteritum tunc quando in sola Iudæa nasci agnoscebatur, institutam fuisse vt necessariam ad valorem Sacramenti, quod toto orbe ministrandum erat.

Bonacina. Quarto ergo Bonauentura in 4. dist. 7. ar. 1. q. 2. Suarez disp. 33. sect. 1. Henriquez c. 2. Egidius
Suarez. quest. 72. art. 3. dub. 1. Bonacina d. 3. quest. vnica,
Henric. punct. 3. & plures alij docent, & merito, materiam remotam essentialiter requisitam, & sufficientem, esse Chrisma confectum ex oleo oliuarum & ex balsamo.

Eugen. IV. Et in primis esse materiam essentialem, seu essentialiter requisitam, satis indicat Eugenius IV. in suo Decreto, dum ait: *Secundum Sacramentum est Confirmationis, cuius materia est Chrisma confectum ex oleo & balsamo.* Quo satis denotat, esse materiam essentialem, seu requisitam ad valorem Confirmationis; quia ex vna parte loquitur de materia, quæ necessariò præsupponitur ad formam, & ex altera absolute dicit esse materiam, & in omnibus alijs Sacramentis nihil, quod necessariò præsupponitur ad formam, appellat materiam, quod non fit materia essentialis. Addimus, quod necessariò præsupponitur ad formam, quia etiam satisfactio, quæ non est essentialis Sacramento Pœnitentiæ, appellatur quasi materia illius, sed satisfactio non præsupponitur necessariò ad formam.

Accedit, quod, quando loquitur de materia consecrationis Sanguinis, non ait esse mixtum ex vino & aqua, sed esse vinum, cui debet admisceri aqua, quo denotat vinum tantum esse materiam essentialem, seu necessariam necessitate Sacramenti, & non aquam, sed hanc tantum esse necessariam necessitate præcepti.

Et ratione probatur, quia ad veritatem formæ Confirmationis, nempe *Confirmo te Chrismate salutis*, requiritur Chrisma compositum ex oleo & balsamo; ergo Chrisma ex his compositum est materia essentialiter requisita ad Confirmationem. Consequentia patet, Antecedens autem probatur, quia quamuis Chrisma ex sua primæua significatione significet quodlibet vnguentum, tamen ex accommodatione Ecclesiæ & Patrum significat mixtum ex oleo & balsamo, vt patet ex Fabiano,

Cypriano, Innocentio, & alijs relatis à Bellarmino Cyprianus. cap. 8. quamuis Patres aliquando nomine olei Innocentius. Chrisma significent, quia Chrisma componitur Bellarminus. ex multo oleo, & paucissimo balsamo.

Ita tamen balsamum est necessarium ad materiam Confirmationis necessitate Sacramenti, vt non referat an sit Palæstinum, an Indicum; quia etiam Indicum est verum balsamum, vt constat ex eius qualitatibus & effectibus.

Quod verò Chrisma sit materia sufficiens, imò & totalis, constat & ex eo, quod Eugenius IV. nihil
Eugen. IV. aliud assignauit pro materia; & ex eo quod vnctio Chrismatis in modum Crucis facta sit sufficiens materia proxima, imò & totalis, supra quam sufficienter & totaliter cadit tota forma Confirmationis, vt dicemus Difficultate VI. vnde manus Episcopi non tam est materia, quam instrumentum applicans materiam, & eâ vtens.

Quod autem balsamum tempore Christi fuerit rarum & carum, non efficit incredibile, quod institutum fuerit pro complemento materiæ essentialis: quia ad confectionem Chrismatis ad Confirmationem necessarij, sufficit parum; quia ad hoc, quod Chrisma sit mixtum ex oleo & balsamo, non est necessarium omnem partem Chrismatis continere formaliter aliquid balsami, sed sufficit, & ad minus est necessarium, vt quælibet pars sit alterata à balsamo, recipiendo in se odorem & alias qualitates balsami, ad quod sufficit parum balsami pro multo oleo.

Innocentius verò III. in dicto cap. *Pastoralis* Innoc. III. non solum fuit interrogatus de eo quod supra retulimus, sed etiam, an, qui absque præuia Confirmatione fuit Sacris initiatus, ministrare possit: & ad hæc generaliter respondit, in talibus nihil esse iterandum, sed cautè suppleendum quod fuit prætermisum. quasi dicat, in eiusmodi nihil, quod sit validè factum, iterandum esse, sed suppleendum esse, aut quod fuit omnino omissum, aut quod fuit inualidè factum, quod est moraliter esse omissum; ex hoc tamen non deducitur, solo oleo confirmatum, fuisse validè confirmatum.

Quod verò Chrisma sit nouum (id est præsentis anni) vel sit vetus, non refert ad valorem Confirmationis, dum incorruptum sit, vt patet: etiam si grauer peccet, qui vetere Chrismate confirmat, vt constat ex Fabiano Epistola 2. ad
Fab. Papa. Orientales.

DIFFICULTAS V.

Vtrum ad valorem Sacramenti Confirmationis necessarium sit Chrisma esse ab Episcopo benedictum.

Conueniunt communiter Doctores, ad valorem Sacramenti Confirmationis requiri quod Chrisma sit ab Episcopo benedictum seu consecratum, & non sufficere à simplici Sacerdote (vt falsò existimat Caetan.) adhuc ex commissione Episcopi (in quo fallitur Ledesma) neque summi Pontificis (vt falsò existimat Sotus.) Quod efficaciter deducitur ex Eugenio IV. in suo Decreto fidei, dum ait: *Materia Sacramenti Confirmationis est Chrisma ex oleo & balsamo per Episcopum benedictum*; ibi autem assignat materiam essentialem, ergo benedictio

G 4 Episcopi

Episcopi etiam requiritur essentialiter, sicut mixtio ex oleo & balsamo. Quod etiam significat Fabianus Epistola 2. ad Orientales, dum ait, Christum in nocte Cene docuisse Apostolos conficere Chrismam, id est miscere oleum & balsamum, & benedicere, quia sic conficitur Chrisma: quod autem est necessarium Sacramento ex Christi institutione, est essentialiter ipsi Sacramento.

Quod autem ita necessarium sit benedictionem fieri ab Episcopo, ut nequeat illa committi simplici Sacerdoti, adhuc à summo Pontifice (quamvis illi possit, & aliquando commissa fuerit administratio Confirmationis) etiam significat Eugenius IV. dum subdit: *Legitur tamen aliquando per Apostolicæ Sedis dispensationem, ex rationabili & urgente admodum causa, simplicem Sacerdotem Chrismate per Episcopum confecto* (id est composito ex oleo & ex balsamo, & benedicto) *hoc administrasse Confirmationis Sacramentum.* Quod etiam constat ex praxi Ecclesiæ, quæ nunquam Chrismatis benedictionem simplici Sacerdoti commisit, etiam si aliquando administracionem commiserit.

Ex eo autem, quod simplici Sacerdoti possit committi Confirmationis administratio, quæ est maior quam Chrismatis benedictio, non fit, posse ipsi committi benedictionem: sicut neque ex eo, quod simplices Sacerdotes possint absque commissione efficere consecrationem Corporis Christi, quæ est maior benedictione Chrismatis, & administratione Confirmationis, fit, posse absque commissione benedicere Chrismam, & administrare Confirmationem; quia axioma illud, *Qui potest ad maius, potest ad minus*, non habet locum in his quæ sunt iuris positivi, pendentia ex libertate Superioris, quales sunt materiæ Sacramentorum: imò neque in alijs rebus physicis, nisi subordinatæ sint, & eiusdem rationis. Ignis enim quamvis possit producere calorem, nequit producere frigiditatem; & homo quamvis possit ratiocinari, nequit volare.

Ita tamen benedictio Chrismatis essentialiter requiritur ad valorem Confirmationis, ut ad eum sufficiat quomodolibet benedici inuocatione Dei: quia credi nequit Christum formulam aliquam pro benedictione determinasse, ut aduertunt Suarez, Egidijs, & alij: modus tamen benedicendi Chrismam præscriptus est ab Ecclesiâ, qui necessitate præcepti obseruandus est.

Ex dictis, contra Paludanum constat, Ecclesiam dispensare non posse, ut Chrismam non benedictum ad valorem Confirmationis sufficiat, quia benedictio requiritur ex Christi institutione, ad cuius dispensationem non agnoscitur potestas in Ecclesiâ.

DIFFICULTAS VI.

Quæ sit materia proxima Sacramenti Confirmationis.

Conueniunt Doctores, materiam proximam essentiali Sacramenti Confirmationis esse vnctionem ex Chrismate factam, quia hæc vnctio est actualis vsus ipsius Chrismatis, quod est materia remota, & supra quam cadit forma Sacramenti Confirmationis: & esse sufficientem & to-

talem, quia supra eam solam cadit sufficienter tota forma Confirmationis.

Est tamen difficultas circa qualitatem & quantitatem dictæ vnctionis. Circa qualitatem vnctionis conueniunt Doctores, ad valorem Confirmationis requiri, vnctionem fieri in modum seu figuram Crucis, & in fronte baptizati.

Et in primis, requiri, baptizatum signari à ministro signo Crucis, constat ex illis verbis formæ, *Signo te signo Crucis.*

Secundo, requiri, hanc signationem fieri vnctione ipsa, præterquam quod constat ex vsu & ritu Ecclesiæ, quæ præscribit ut signum Crucis vnctione ipsa formetur; etiam constat ratione, quia sola vnctio est materia proxima Confirmationis; ergo essentialiter requiritur quod fiat in modum Crucis. Consequentia patet, quia alias non verificabitur tota forma Confirmationis, nempe, *Signo te signo Crucis, & confirmo te Chrismate salutis*, quia forma tantum potest verificari ratione materiæ proxime, sicut supra eam solam cadere potest. Antecedens autem, nempe solam vnctionem esse materiam proximam, constat, & quia solum Chrismam est materia remota, & quia sola vnctio sufficit, ut tota forma Confirmationis sit vera; quia si sola ea sufficit, absque fundamento dicitur, aliud quam ipsam ingredi materiâ proximam Confirmationis.

Tertio, ad valorem Confirmationis requiri, vnctionem fieri in fronte baptizati, constat & ex perpetuo vsu Ecclesiæ, & ex testimonio Patrum, qui absque vilo discrimine docent, eam signationem formandam esse in fronte: & etiam ex fine Confirmationis deducitur; quia hæc instituta fuit à Christo ad roborandum baptizatum in fide, ne fidem & Crucem Christi erubescat, ac proinde conuenientissimum fuit institui fieri in fronte, ubi sedes est verecundiæ, sicut ob eundem finem institutum est quod vnctio fiat in modum Crucis.

Quarto, ad minus ex præcepto Ecclesiæ requiri, vnctionem fieri immediate manu ipsa ministri, & non medio aliquo instrumento, imò & pollice dextro, constat ex vsu & ritu Ecclesiæ: fieri tamen pollice dextro, non requiritur ad valorem Confirmationis, in quo communiter conueniunt Doctores, quia credi non potest, Christum instituisse, ut ex re non tanti momenti penderet valor Sacramenti Confirmationis: & ob hanc rationem credi potest, ad valorem Confirmationis non requiri, quod vnctio fiat immediate manu ipsa Episcopi, sed sufficere quod fiat instrumento aliquo, ut contra Suarez, Egidijs, Reginaldum, & alios aduertunt Suarez, Henriquez cap. 2. n. 3. & Vivaldus de Confirmatione cap. 5.

Circa quantitatem vnctionis certum est, ad valorem Confirmationis ad minus requiri, & etiam sufficere, tantam partem frontis vngi, quanta sit necessaria ut in ea possit Crux sensibilis formari: & tantam partem Chrismatis requiri & sufficere, quanta necessaria sit & sufficit ad formationem Crucis sensibilis, cum formanda sit Chrismate ipso, quia vtrumque requiritur & sufficit, ut forma Confirmationis verificetur; sicut etiam ad valorem Baptismi requiritur & sufficit, tantam partem corporis ablui, & tantâ aquâ, quanta necessaria est & sufficit ut forma Baptismi verificetur, seu ut quis sit & dicatur absolute ablutus.

DIFFI-

DIFFICULTAS VII.

Utrum Apostoli confirmauerint vnctione Chrismatis.

Alexand. Bonavent. In primis Alexander 4. p. q. 24. & Bonauentura in 4. dist. 7. artic. 1. q. 1. & 2. existimant, Apostolos nuda manuum impositione absque vnctione confirmasse, seu Sacramentum Confirmationis contulisse, quia Actor. 19. vbi dicitur Apostolos baptizatis Spiritum sanctum contulisse, non aliter id dicitur factum quam manuum impositione.

Waldens. Bellarm. Egidius. Secundò, Waldensis Tom. 2. de Sacramentis c. 113. Bellarminus de Sacramento Confirmat. c. 9. & Egidius q. 72. a. 3. dub. 2. existimant, Apostolos nullo alio confirmasse, & Spiritum sanctum baptizatis contulisse, quam vnctione Chrismatis manibus Apostolorum facta satisfit tam Scriptura, in qua dicitur, Apostolos per manuum impositionem Spiritum sanctum contulisse, quam Dionysio, Fabiano, & aliis Patribus, dicentibus, Apostolos vfos fuisse vnguento Chrismatis ad administrationem Sacramenti Confirmationis: & ex altera parte expediens fuit, Apostolos non vti particulari dispensatione ad confirmandum nuda manuum impositione absque vnctione, quæ à Christo instituta relinquebatur generaliter & in perpetuum.

S. Thomas. Sotus. Gabriel. Suarez. Tertiò, S. Thomas quest. 72. a. 2. & 4. Sotus in 4. dist. 7. art. 2. Gabriel q. 1. a. 15. & Suarez disput. 33. sect. 4. existimant, & meritiò, Apostolos aliquando nuda manuum impositione absque vnctione effectum Confirmationis contulisse, & aliquando vnctione Chrismatis sub verbis formæ, sicut modò fit.

Eugen. IV. Et in primis Apostolos effectum Confirmationis nuda impositione manuum absque vnctione contulisse, expressisse videtur Eugenius IV. in suo Decreto fidei, dum docet, loco manus impositionis Apostolorum dari in Ecclesia Confirmationem (id est vnctionem Chrismatis sub verbis formæ) quia si manus impositio non esset distincta ab vnctione, sed eadem cum ea quæ modò fit in Ecclesia, hæc non diceretur dari loco illius, sicut Baptismus qui modò fit, non dicitur dari loco illius qui dabatur ab Apostolis. Et satis indicatur in Scriptura; quia nunquam, quod in ea dicitur Apostolos Spiritum sanctum dedisse, fit mentio vnctionis, sed tantum nudæ manuum impositionis. Et mirum esset, nullam fieri mentionem vnctionis, & fieri impositionis manuum, si hæc non esset alia quam vnctio digito manus in fronte baptizati facta. Imò vnctione fieri in fronte medio digito, non sufficeret, vt ratione illius Apostoli dicerentur manus imposuisse supra baptizatos, vt dicitur Actorum 8. quia id tantum esset digito tangere frontem baptizati. Quòd si nunc, quando Confirmatio fit vnctione modo dicto, etiam dicitur manuum impositio, idè est, quia, vt ait Eugenius IV. vnctio hæc datur loco impositionis manuum Apostolorum ad eundem effectum & finem: dicitur autem dari loco illius, quia Apostoli vfi fuerunt prius manuum impositione quam vnctione.

Deinde Apostolos etiam vfos fuisse vnctione Chrismatis ad dandum Spiritum sanctum, sicut

modò fit in Ecclesia, constat ex Dionysio de Ecclesiastica Hierarchia c. 4. & ex Fabiano Epistola 2. ad Episcopos Orientales, & ex aliis Patribus, qui dicunt, Apostolos vfos fuisse Chrismate in administratione Sacramenti Confirmationis, quo Spiritus sanctus datur: quod fuit maximè conueniens, vt Apostoli, qui erant primi Pastores & Magistri, & qui fundamenta Ecclesiæ iaciebant, & qui eam instruebant, non omitterent vnctionem Chrismatis à Christo in perpetuum institutam, sed etiam ea vterentur. Imò credi potest, Apostolos ea ordinariè vti cœpisse à tempore, quo Ecclesia cœperat esse sufficienter fundata & instructa, & non antea; quia in principio conueniens fuit illos vti manuum impositione, qua visibiliter conferebant Spiritum sanctum, vt ita suaderent & stabilirent fidem Christi. Vtebatur autem hac manuum impositione ex speciali commissione & dispensatione Christi.

Alexand. Bonauent. Addimus, vt supponunt Alexander & Bonauentura, nudam manuum impositionem Apostolorum fuisse verum Sacramentum Confirmationis; quia ex promissione contulit Spiritum sanctum media gratia sanctificante: cui non obstat, non fuisse institutam lege aliqua stabili & firma, sed tantum pro breui tempore, quia absque fundamento aliquo dicitur id requiri ad rationem Sacramenti, sed non esse Sacramentum distinctum formaliter, & in ratione Sacramenti à Confirmationis Sacramento, quod nunc fit media vnctione Chrismatis sub verbis formæ, quia illa manuum impositio ad eundem effectum & finem fuit instituta ad quem dicta vnctio, sed tantum fuisse materialiter distinctum. Quod insinuat ab Eugenio IV. dum ait, loco impositionis manuum Apostolorum dari in Ecclesia Confirmationem: & id sufficit, vt ex eo Patres deduxerint, solos Episcopos esse ministros Confirmationis quæ nunc est, quia scilicet est idem Sacramentum formaliter cum impositione manuum Apostolorum, qui fuerunt Episcopi.

Quòd verò Actorum 8. Apostoli orauerint pro baptizatis, vt acciperent Spiritum sanctum, non fuit superfluum, quamuis eorum impositio illum ex promissione Christi infallibiliter conferret, quia oratione illa vel tantum perebant à Deo dispositionem in baptizatis ad receptionem Spiritus sancti, medio augmento gratiæ sanctificantis, vel quòd visibiliter veniret Spiritus sanctus, quem illi visibiliter conferebant ex virtute miraculorum, ad quorum parrationem oratio est maximè utilis.

DIFFICULTAS VIII.

Quæ sit forma Sacramenti Confirmationis.

Conueniunt Doctores, hæc verba, *Signo te signo Crucis, & confirmo te Chrismate salutis, in nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti*, esse sufficientem formam Sacramenti Confirmationis, vt ostendit perpetuus Ecclesiæ vsus, & expressit Eugenius IV. in suo Decreto fidei. Vnde quæcumque alia verba prædictis æquivalentia sunt sufficientia ad valorem Confirmationis, quia in Sacramentis (exceptis Baptismo & Confirmatione, quoad inuocationem trium personarum nominibus consuetis, ob peculiarem rationem) quæcumque verborum mutatio, quæ non destruit

sentum Sacramentalem, non est substantialis, sed tantum accidentalis, quæ non obest valori eorum.

Est tamen difficultas, An omnia prædicta verba sint essentialia, seu ad valorem Confirmationis requisita.

Non desunt qui credant, verba illa, *signo Crucis* non esse essentialia, quia includuntur in illis, *signo te*: & non desunt, quibus videatur, verba illa, *Chrismate salutis*, non esse essentialia, quia includuntur in verbo *confirmo*; imò & duo illa verba, *signo* & *confirmo*, non esse essentialia, sed sufficere vnum aut alterum.

Nihilominus conueniunt communiter Doctores, omnia dicta verba esse essentialia, & ad valorem Confirmationis requisita, quia omnibus illis semper vsa est Ecclesia, & omnia illa assignantur ab Eugenio IV. pro forma, in qua necessaria est expressio personæ quæ confirmatur, non minus quam in forma Baptismi, ob eandem rationem quam pro Baptismo attulimus Disp. I. Diff. 7. Expressio quoque trium personarum in unitate essentiæ, non est minus necessaria in forma Confirmationis quam in forma Baptismi; quia Confirmatio est quoddam complementum Baptismi; quia est instituta, ut eam suscipiens propugnet fidem; sicut Baptismus, ut eum suscipiens accipiat fidem, ob quod conuenientissimè institutum est, ut in forma vtriusque exprimat mysterium Trinitatis, quod est primum & præcipuum nostræ fidei: imò & quod exprimat nominibus consuetis Patris, & Filij, & Spiritus sancti. Reliqua etiam, quæ de forma Baptismi diximus, applicanda sunt formæ Confirmationis, quia eadem ratio est in formis vtriusque.

Quod verò nullus ex Patribus expressè tradiderit totam formam Confirmationis, non obstat, quia id omiserunt, quia eorum instituto non deferuebat, & alias ex quotidiano Ecclesiæ vsu id apertè constabat.

DIFFICULTAS IX.

Quos effectus tribuat Sacramentum Confirmationis.

Conueniunt Primò Catholici contra hæreticos Sacramentum Confirmationis characterem imprimere, ut definitur ab Eugenio IV. in suo Decreto fidei, & à Tridentino sess. 7. can. 9. de Sacramentis in genere, & id significat Augustinus lib. 2. Contra literas Petiliani, cap. 104. qui neque sibi neque nobis aduersatur lib. 3. de Baptismo, cap. 16. dum ait: *Manus autem impositio non sicut Baptismus repeti non potest: quid enim est aliud quam oratio super hominem?* quia non loquitur de manus impositione quæ est Confirmatio, sed de ea qua olim hæretici iam pœnitentes admittebantur ad reconciliationem. Quod etiam ratione Theologica constat, quia Confirmatio iterari non potest, ut notissima traditio constat, & ex Eugenio IV. & ex Tridentino vbi supra: id autem ex nullo alio capite oriri potest, nisi quia imprimi characterem indelebilem, ne duplex character frustra imprimatur.

Sed quamvis sacrilegium graue sit bis confirmari, & bis eundem confirmare, ob neutrum tamen incurritur irregularitas, quamvis qui bis baptizatur, & qui bis baptizatur, fiant irregulares, ut

dicimus Tractatu de Irregularitate, Disp. II. Diff. 1. quia id pro Confirmatione nullo iure exprimitur.

Et quamvis character Confirmationis, sicut & Ordinis, supponat characterem Baptismi, absque quo non patet aditus ad Confirmationem, neque ad alia Sacramenta, tamen est diuersæ speciei à characterem Baptismi, utpote ad diuersum munus institutus, quia characterem Baptismi insignimur tamquam domestici Dei; characterem verò Confirmationis tamquam eius milites: reliqua verò, quæ de characterem in communi dicimus Tractatu de Sacramentis in genere, Disp. III. Diff. x. applicanda sunt characteri Confirmationis.

Secundò conueniunt Catholici, Sacramentum Confirmationis ex opere operato conferre augmentum gratiæ iustificantis: quia, ut constat ex dicto Tractatu Disp. III. Diff. 1. omnia Sacramenta non legi conferunt ex opere operato gratiam iustificantem, quod huic Sacramento conuenire constat specialiter ex eo, quòd Patres communiter docent, per illud Spiritum sanctum & Spiritus sancti plenitudinem conferri, & quia Sacramentum Confirmationis (saltem per se) non confert primam gratiam, quia non est Sacramentum mortuorum ad iustificandam animam institutum, idèd confert augmentum gratiæ, ac proinde prærequirit in suscipiente statum gratiæ, & consequenter ut peccator suscipiat Confirmationem disponendus est vel Sacramento Pœnitentiæ, vel perfecta contritione, prout maluerit, quia nullo præcepto constringitur Sacramentum Pœnitentiæ præmittere, ut docent communiter Doctores; quia non præcepto diuino, neque positio, neque naturali, ut patet, neque positio Ecclesiastico, quia de neutro constat. In Canone autem, *Vrbanus*, de Consecratione, dist. 6. non præcipitur susceptio Pœnitentiæ ad Confirmationem, sed tantum sit monitio illius, sicut & ieiunij. Addimus, *saltem per se*, quia sunt, qui de quinque Sacramentis viuorum generaliter affirmant, attrito, qui bona fide accedit ad illa, existimans vel se esse in statu gratiæ, vel inuincibiliter ignorans esse necessarium accedere in eo statu, conferre per accidens primam gratiam iustificantem, & remissionem peccatorum, quamuis nos in dicto Tractatu Disp. III. Diff. IV. dicamus id esse falsum.

Ita tamen per Confirmationem confertur augmentum gratiæ iustificantis, ut huic sit annexa collatio auxiliorum fini Confirmationis proportionatorum, nempe publicæ professioni fidei, & propugnationi illius coram Tyrannis, iuxta id quod in dicto Tractatu Disp. III. Diff. III. generaliter dicimus de gratia Sacramentali: imò & per illam remitti peccata venialia habenti attritionem eorum, dicimus Tractatu de Pœnitentiâ Disp. II. Difficultate XVI.

Sed an per Confirmationem, ceteris paribus, detur maior gratia iustificans, quam per Baptismum, difficile est: nihilominus verisimilius est, per Confirmationem conferri maiorem gratiam quam per Baptismum, quod satis indicant Clemens, Urbanus, Melchisedes, Cyprianus, & plures alij, dum per antonomasiam dicunt, per Confirmationem Spiritum sanctum & Spiritus sancti plenitudinem conferri. Quod etiam consonum est institutioni Confirmationis, quia instituta est instar accretionis corporalis, per quam maior substantia & quantitas acquiritur toto tempore quo

Clemens.
Urbanus.
Melchisedes.
Cyprianus.

Eugen. IV.
Trident.
Augustin.

Eugen. IV.
Trident.

quo crescimus, à natiuitate vsque ad vilem ætatem, quàm per primam generationem, instar cuius institutus est Baptismus.

DIFFICULTAS X.

Qui sint capaces Sacramenti Confirmationis.

Conueniunt primò Doctores, solos baptizatos esse capaces Sacramenti Confirmationis (id est, eos solos posse validè confirmari) quod definit Innocentius III. in cap. *Veniens* 3. de Presbytero non baptizato, & merito: quia baptizatus est ianua omniui Sacramentorum, vtpote institutus instar generationis, quæ præsupponitur ad accretionem, instar cuius instituta est Confirmatio, & ad omnia alia, quorum instar reliqua Sacramenta instituta sunt, Spiritus sanctus verò, qui Actorum 10. dicitur visibiliter descendisse in non baptizatos, non descendit in eos media Confirmatione, cuius dicimus non baptizatos esse incapaces, sed immediatè à Deo communicatione gratiæ iustificantis, & non characteris.

Conueniunt secundò, baptizatos omnes, cuiuscunque ætatis & sexus, esse capaces Confirmationis. Quod deducitur ex Actibus Apostolorum, in quibus sæpè dicitur, Apostolos manus imposuisse supra baptizatos, absque discrimine aliquo inter eos: & id ostendit praxis & vsus Ecclesiæ; quod fuit satis conuenienter institutum, vt sicut omnes qui generantur, sunt capaces accretionis, sic etiam omnes qui spiritualiter generantur, sint capaces accretionis spiritualis, ad quod aludit Urbanus relatus can. 1. de Consecratione, dist. 5. dum ait: *Omnes fideles per manuum impositionem Episcoporum Spiritum sanctum post Baptismum accipere debent, vt plene Christiani inueniantur.*

Obseruandum tamen est, quòd quamuis in infantia baptizati possint licitè confirmari, vt exprimitur in Catechismo Romano part. 2. cap. 3. num. 14. quia id nullatenus prohibetur: conuenientius tamen est, vsum rationis expectare, saltem vsque ad septimum ætatis annum, vt dicitur in dicto Catechismo, vt ita cum maiori fructu ratione dispositionis, quæ eo tempore esse potest, recipiatur; cum aliàs Confirmatio non sit medium necessarium ad salutem, sicut est Baptismus. Id tamen non tollit, ob aliquam rationabilem causam pueros in infantia conuenienter confirmari, vt si timeatur, puerum, si in infantia non confirmetur, vel numquam esse confirmandum, vel nimis differendam, ob quod antiquitus, quando in Ecclesia erat persecutio, & Episcoporum paucitas, infantes statim confirmabantur. Est autem valdè conueniens, infantibus, & adultis statim morituri Confirmationem conferre, saltem ob fructum augmenti gratiæ, ob quem etiam expedit illam perpetuò amentibus conferre, & etiam his qui aliquando vsi fuerunt ratione, nisi sciatur hos statim post peccatum aliquod mortale ante contritionem perfectam de illo, in amentiam incidisse, vel habuisse voluntatem non recipiendi Confirmationem: quia Christiani, qui hanc non habent, censentur voluntatem habere saltem implicitam recipiendi illam, quæ ad eius suscepio-

nem sufficit, quòd si speretur amentes aliquando vsum rationis habituros, & tunc futuram esse occasionem recipiendi Confirmationem, conuenientius erit tempus illud expectare, vt decentius & fructuosius recipiatur.

DIFFICULTAS XI.

Vtrum baptizati teneantur suscipere Confirmationem.

Sotus in 4. dist. 7. quaest. 2. Bonauentura ar-
stic. 3. quaest. 2. Waldensis 2. de Sacramentis
cap. 111. Siluester v. *Confirmatio*, num. 3. Petrus
Sotus lect. 2. de Confirmatione, & plures alij do-
cent, verè esse præceptum, quo baptizati tenentur
confirmari: quia Can. *Omnes* de Consecratione,
dist. 15. qui est Urbani Papæ, dicitur: *Omnes fi-
deles per manuum impositionem Episcoporum, Spiritum
sanctum accipere debent, vt plene Christiani
inueniantur.* Et Can. *Vicini*, eadem dist. dicitur:
*Numquam erit Christianus, nisi Confirmatione
Episcopali chrismatus fuerit;* & can. *De his*,
eadem dist. dicitur, non posse Baptismum sine
Confirmatione ritè perfici. Ex Auctoribus hu-
ius sententiæ quidam existimant, præceptum hoc
susciipiendi Confirmationem esse diuinum, alij
esse Ecclesiasticum, alij verò esse naturale, quan-
do adest opportunitas susciipiendi illam; quia si
tunc non suscipitur, verè contemnitur. Et in hoc
etiam inclinat Durandus q. 1. art. 2. quando instat
ocasio profitendi fidem coram Tyranno, ob-
periculum deficiendi à fide defectu auxiliorum an-
nexorum gratiæ quæ per Confirmationem con-
fertur.

Sotus verò in 4. dist. 7. q. vnica, art. 8. Couarr-
uias 1. Variarum c. 10. n. 5. Vasquez q. 90. art. 1.
dub. 4. Suar. d. 38. sect. 1. Egidius q. 72. art. 8. &
plures alij docent, nullum esse præceptum susci-
piendi Confirmationem adhuc data opportunitate,
& merito: quia nullum potest ostendi præcep-
tum. Quia non diuinum, vt patet; neque Eccle-
siasticum, quia de eo nullatenus constat traditione
aliqua, vt patet; neque aliquo scripto, quia quam-
uis in dictis Canonibus necessitas aliqua susci-
piendi Confirmationem aut debitum significetur, non
tamen verbis adeò strictis, vt in eis verum præ-
ceptum contineatur, sed tantum necessitas Con-
firmationis ad aliquem finem, nempe vt baptiza-
tus augmento gratiæ per Confirmationem collato,
& auxilijs ei annexis euadat Christianus perfectus,
& quamdam veluti perfectionem Baptismi adipiscatur:
huius tamen perfectionis adipiscende nullum extat præceptum.

Et tandem neque est præceptum aliquod naturale susciipiendi Confirmationem adhuc oblata occasione & opportunitate, quia etiam tunc potest omitti absque contemptu, vt patet, si ex tædio, aut aliter quis omittat Confirmationem, & non quia eam parui pendat, sicut non contemnit Eucharistiam, qui etiam data opportunitate illam non suscipit. Periculum autem deficiendi à fide ex defectu Confirmationis, etiam quando adest Tyrannus, non est proximum, neque aliter sufficiens, vt sit obligatio & præceptum susciipiendi Confirmationem; cum sint alia media, quibus à Deo impetremus auxilia efficacia ad id, & saltem absque illa non defunt auxilia suffici-

cientia

cientia ad id. Vnde non erit peccatum, saltem mortale, non suscipere Confirmationem; quia quod non est contra præceptum aliquod, non est peccatum.

Trident. Addimus, neque esse præceptum aliquod suscipiendi Confirmationem ante Ordines, quia quamvis in Tridentino sess. 23. cap. 4. de Confirmatione dicatur, *Prima tonsura non initientur, qui Confirmationem non susceperint*; in his tamen verbis nullum continetur præceptum suscipiendi Confirmationem ante primam tonsuram. Imò neque imponitur ipsi Episcopo non tradendi primam non confirmato, sed in illis tantum continetur directio & admonitio.

DIFFICULTAS XII.

Verum solus Episcopus possit validè conferre Sacramentum Confirmationis.

Eugen. IV. **C**onueniunt Catholici contra hæreticos, solum Episcopum posse potestate ordinaria absque commissione aliqua validè conferre Confirmationem. Ita definitur ab Eugenio IV. in suo Decreto, dum definit, Episcopum esse ordinarium ministrum Confirmationis; quia in illo loquitur de ministro essentialiter, & ad valorem requisito, quia in eo loquitur de ministris quibus simul cum materia & forma perficiuntur Sacramenta, & ideò docet, quemlibet posse esse ministrum in Baptismo, & tamen non quilibet potest licitè. Et id clariùs definitur in Tridentino sess. 7. can. 3. de Confirmatione, dum definit, non simplicem Sacerdotem, sed solum Episcopum esse ordinarium ministrum Confirmationis. Quod etiam constat ex perpetua & constante Ecclesiæ traditione, quam nobis scriptam reliquerunt Urbanus, Melchiodorus, & Eusebius Pontifices, relati can. 1. & 3. & 4. de Consecrat. dist. 5. & plures alij Pontifices & Patres. Et id deducitur ex Scriptura, in qua quoties fit mentio impositionis manuum, cui nostra Confirmatio succedit, tantum dicitur facta ab Apostolis, & nunquam ab inferioribus.

Concil. Toletan. I. In Concilio autem Toletano I. c. 20. ubi dicitur, Presbyterum posse absente Episcopo chrismare, & eo presente ex ipsius licentia, tantum est sermo de vñctione quæ baptizatis fit in vertice, & quæ olim non licebat Presbyteris nisi ex licentia Episcopi, aut eo absente, ut significat Leo Epistola 88. & de eadem vñctione sermo est in Concilio Arausicano can. 2. dum solum in absentia Episcopi permittitur Presbyteris hæreticos, qui conuertebantur, consignare Chrismate, quod forte fiebat, vel quia hæretici illi eam vñctionem in Baptismo omitebant, vel quia eam malè usurpabant. Et de eadem vñctione sermo est in can. *Omnino tempore*, de Consecratione, dist. 4. dum dicitur: *Presbyter non signet infantes Episcopo presente, nisi ex licentia illius*. & de eadem loquitur Ambrosius in cap. 4. Epistolæ ad Ephes. dum ait: *Apud Aegyptios signant Presbyteri, si non sit Episcopus*. Innocentius verò I. Epistola 1. §. 6. dum ait, Presbyterum absente Episcopo posse manus imponere, loquitur de manuum impositione quæ fiebat super energumenos, quam olim sibi Episcopi usurpabant.

Ambros. *Innocent. I.* Ita tamen Episcopus potest validè confirmare, ut nullus possit, absque iniuria in Episcopum

confirmari, non sibi subditum confirmare absque voluntate proprij Episcopi, sicut diximus de baptizante incolam alienæ parochiæ.

Et quia potestas confirmandi est Ordinis saltem reductiue, & non iurisdictionis, ideò Episcopus, quamvis hæreticus & excommunicatus, adhuc non toleratus, & degradatus, validè confirmat adhuc non sibi subditum.

DIFFICULTAS XIII.

Verum simplex Sacerdos possit ex commissione Papæ Sacramentum Confirmationis conferre.

Conueniunt iam communiter Doctores contra Durandum & paucos alios, simplicem Sacerdotem ex commissione Papæ posse Confirmationem conferre. Ita S. Thomas quest. 72. S. Thomas art. 11. & ibidem Aegidius, Suarez disp. 36. sect. 2. Aegidius Reginaldus lib. 28. cap. 4. & Laiman lib. 5. Tractatu 3. cap. 6. Quod constat ex facto D. Gregorij Papæ, qui, ut dicitur lib. 3. cap. 26. id commissit Sacerdotibus Sardinia: & id probat Eugenius IV. in suo Decreto, dum, postquam dixit Episcopum esse ordinarium ministrum Confirmationis, subdit: *Legitur tamen aliquando per Apostolicæ Sedis dispensationem, ex rationabili & urgente admodum causa, simplicem Sacerdotem Sacramentum Confirmationis administrasse*, ubi Eugenius absque dubio ad factum D. Gregorij alludit. Vnde qui respondent, Gregorium in eo facto errasse, non tantum irrogant iniuriam Gregorio, sed etiam Eugenio IV. & Concilio Florentino, quod Decretum Eugenij approbavit.

Ex quo constat, ministrum essentialem Confirmationis non tantum esse Episcopum, sed etiam simplicem Sacerdotem ex commissione Papæ (quod Christum ita instituisse, constat ex dictis) ita ut, sicut Confirmatio, potestate ordinaria administrata, est actus Ordinis Episcopalis, ita etiam administrata ex Papæ commissione, sit actus Ordinis Sacerdotalis: ipsa tamen commissio Papæ est actus non Ordinis, aliàs posset ab alijs Episcopis fieri, quia potestas Ordinis Episcopalis in Papa & in Episcopis est æqualis; sed est actus iurisdictionis, ac proinde fieri potest à Papa electo nondum consecrato, quamvis ab ipso non consecrato nequeat Confirmatio validè administrari, sicut collatio iurisdictionis completa ad absolvendum potest fieri à Parocho nondum Presbytero, quamvis ipse nequeat absolvere.

Fit autem dicta commissio validè, quamvis fiat absque causa; quia non est dispensatio in aliqua lege diuina, sed est concessio cuiusdam facultatis; non tamen fit licitè, absque causa iusta, ut indicat Eugenius IV. verbis supra adductis: & dicta commissio non expirat morte Papæ illam concedentis, ut aduertunt Suarez & Aegidius, quia est concessio gratiæ.

Addimus, in quo etiam conueniunt communiter Doctores, dictam commissionem fieri non posse ab alijs Episcopis, ut quidam falsò existimant, sed tantum à Papa; & non posse fieri alijs inferioribus Clericis, ut alij falsò docent, sed tantum Sacerdotibus; quia hæc tantum duo constant ex usu & praxi Ecclesiæ, & non aliud adhuc ex alio fundamento.

DIF.

DIFFICULTAS XIV.

Quibus carimonijs Sacramentum Confirmationis conferatur.

IN primis ante administrationem Confirmationis conficitur Chrisma ab Episcopo, mixtione olei & balsami, & eorum benedictionibus: & supra Chrisma iam factum aliquoties halat Episcopus: & iam omnino consecratum salutatur ab Episcopo & Presbyteris his verbis: *Aue sanctum Chrisma*. Quorum convenientiam ostendit Bellarminus de Confirmatione cap. 13.

Secundò, quando baptizatus confirmandus est, adhibetur paterinus qui confirmandum tenet, quod in Ecclesia est antiquissimum, ut constat ex can. *In Catechismo*, de Consecratione, dist. 4. & ex can. *De his*, 30. quest. 1. & ex c. 1. de Cognatione spirituali, in 6. & paterinus qui non tenet confirmandum, non contrahit cognationem spirituales, ut dicimus Tractu de Matrimonio, Disputatione XVIII. Difficul. XIII. & non tenetur paterinus confirmatum instruere in rebus fidei & in moribus, nisi in defectu patrini Baptismi, & non

potest esse paterinus, nisi vnus aut vna, ut patet ex can. *Non plures*, de Consecratione, dist. 4. & ex cap. finali de Cognatione spirituali, in 6. & non potest esse nisi qui est confirmatus, ut deducitur ex can. *In Baptismo*, de Consecratione, dist. 4. etiam potest esse qui fuit paterinus in Baptismo.

Tertiò, Episcopus confert pacem iam confirmato in signum acceptæ gratiæ Spiritus sancti, cuius effectus est pax.

Quartò, confirmato alapam infligit, ut aduertat, ipsum in posterum forti animo quancumque ignominiam pro Christo toleraturum.

Quintò, caput confirmati vitâ lineâ ligatur, ne Chrisma defluat, quâ tandiu ferenda est, quamdiu consuetudo obtinuerit, nisi ex rationabili causa citius ex consensu Episcopi tollatur.

Sextò, Confirmatio quouis tempore, etiam in Festo, & interdicti, conferri potest, sicut Baptismus, & extra Ecclesiam, & à non ieiunis conferri & suscipi.

Addimus, omnes dictas carimonia, & omnes alias quæ in Sacramento Confirmationis adhibentur, convenientes esse, ut generaliter de omnibus carimonijs, quæ in administratione Sacramentorum adhibentur, definit Tridentinum sess. Trident. sione 7. can. 13. de Sacramentis in genere.

